

ಭೂರಹಿತ ದುಡಿಮೆಗಾರರು ಮತ್ತು ವಲಸೆಯ ಸ್ವರೂಪ

ಅಲಿಸಾಬ

ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ

ಗ್ರಾಮೀಣಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ

ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ವಿಸ್ತರಣಾ ಕೇಂದ್ರ,

ದೇವದುರ್ಗ.

Article Link: <https://aksharasurya.com/2024/03/alisab.php>

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.10775228>

ABSTRACT:

ಈ ಜಗತ್ತು ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮಾನವನು ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಿ ಸಂಕುಲಗಳು ತನ್ನ ಆಹಾರ ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ಹವಾಮಾನ ವೈಪರಿತ್ಯಗಳಿಂದ ಒಂದು ಕಡೆ ನೆಲೆ ನಿಲ್ಲದೆ ಅನ್ನ, ನೀರು, ಹವಾಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ಹುಡುಕಾಟ ನಡೆಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಆದಿ ಮಾನವನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಇಂದಿನ ನವಯುಗದ ತನಕ ದೃಢವಾಗಿ ಒಂದು ಕಡೆ ನಿಂತು ನೆಲೆಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಪರದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. 'ಹಡಗು ತುಂಬಿಸಲು ಹೋದವನು ಮರಳಿ ಬರಬಹುದು, ಆದರೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಲು ಹೋದವನು ಮರಳಿ ಬಂದಿಲ್ಲ' ಈ ಒಂದು ಉಕ್ತಿಯೂ ಇಂದಿನ ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲಾ ಮಾನವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಜೀವ ಸಂಕುಲವು ಉತ್ತಮ ಬದುಕಿಗಾಗಿ ನಿತ್ಯ ಹುಡುಕಾಟದ ಬವಣೆಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ದೊಡ್ಡ ಸವಾಲಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ನಾಗರಿಕತೆ ಅರಿವು ಮೂಡಿದಂತೆ ಒಂದು ಸೂಕ್ತವಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಯಾರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ತನಗೆ ನೀರು, ಆಹಾರ ದೊರೆಯುವ ಪ್ರದೇಶ ಮತ್ತು ಉಳುಮೆ ಮಾಡಲು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಭೂಮಿ ಸಿಕ್ಕ ತಕ್ಷಣ ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಲು ಶುರು ಮಾಡಿದನು. ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ನಾಗರಿಕತೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಕೂಡ ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿಯೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಒಂದು ನಾಗರಿಕತೆ ಬೆಳೆಯಲು ನದಿಯೂ ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ತವಾದ ಮತ್ತು ಮೂಲಭೂತ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಈಜಿಪ್ಟ್ ನಾಗರಿಕತೆ, ಮೆಸಪೋಟೋಮಿಯ ನಾಗರಿಕತೆ, ಸಿಂಧೂ ನಾಗರಿಕತೆ ಹೀಗೆ ಹಲವಾರು ನಾಗರಿಕತೆಗಳನ್ನು ನಾವು ನೋಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಲೇಖನವು ಭೂರಹಿತ ದುಡಿಮೆಗಾರರು ಮತ್ತು ವಲಸೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತದೆ.

KEYWORDS:

ಭೂರಹಿತರು, ವಲಸೆ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ವಂಚನೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನಾಗರಿಕತೆಗಳು ಬೆಳೆದಿರುವುದು ನದಿ ದಡದಲ್ಲಿಯೇ. ಸಿಂಧೂ ನಾಗರಿಕತೆ ಭಾರತದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮಾದರಿ ರಿಯಾಗಿದೆ. ಭಾರತವು ಹಲವಾರು ನಾಗರಿಕತೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದು ಸಂಪತ್ಪರಿತ ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ರಾಜವಂಶಗಳು ಆಡಳಿತ ನಡೆಸುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬಲಿಷ್ಠ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಭಾರತದ ಸಂಪತ್ತಿಗಾಗಿ ಹಾಗೂ ವ್ಯಾಪಾರದ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಭಾರತವನ್ನು ವಶಕ್ಕೆ ಪಡೆಯಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಇಲ್ಲಿ ರಾಜರುಗಳು ಅಸಮರ್ಥತೆಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿನ ಸ್ಥಳೀಯರ ಸಹಾಯ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಭಾರತವನ್ನು ಸಂಪತ್ತಿಗಾಗಿ ಆಳ್ವಿಕೆ ಮಾಡಿವೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವ ದೇಶ ಸಂಪತ್ಪರಿತವಾಗಿರುತ್ತದೋ ಅಂತಹ ದೇಶಗಳ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬರುವುದು, ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವುದು ಸಹಜ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿದೆ. ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಭಾರತದ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ದೊರೆಯುವಂತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಸಂಪತ್ತಿನ, ಭೂ ಒಡೆತನ, ದೊಡ್ಡಮಟ್ಟದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಆಸ್ತಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಉಳ್ಳವರ ಅಂದರೆ ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರ ಪಾಲಾಗುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಭಾರತದ ಚಾರ್ತುರ್ವರ್ಣದ ಬೇರುಗಳು ಗಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಶೂದ್ರ ಜನಾಂಗವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಶೂದ್ರ ವರ್ಗವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ, ವೈಶ್ಯಯರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಬೇಕೆಂದು ನಂಬಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಕುತಂತ್ರ ನೀತಿಯಿಂದ ವಂಚಿತಗೊಂಡ ಬಹುತೇಕ ಸಮುದಾಯಗಳು ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲದೆ ಭೂಮಾಲೀಕರು ಕೊಟ್ಟ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಉಳುಮೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರೇ ಇಂದು ಭೂರಹಿತ ಕೃಷಿ ದುಡಿಮೆಗಾರರಾಗಿ ದುಡಿದು ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಭೂರಹಿತ ಕೃಷಿ ದುಡಿಮೆಗಾರರು ಋತುಮಾನದ ದಿನದಲ್ಲಿ ಬೇಸಾಯ ಮಾಡಿ ಉಳಿದ ಋತುಮಾನದ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಕಡೆ ವಲಸೆ ಹೋಗಿ ದುಡಿದುಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ತಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ವಾಪಸ್ಸು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ದುಡಿದುಕೊಂಡು ಬದುಕುತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ಅಸಂಘಟಿತ ವಲಯ ಅಥವಾ ಅನಧಿಕೃತ ವಲಯವೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಭೂರಹಿತ ಕೃಷಿ ದುಡಿಮೆಗಾರರು ಯಾಕೆ ವಲಸೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಅಸಂಘಟಿತ ವಲಯದಲ್ಲಿರುವ ಇವರು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಭೂರಹಿತರು:

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೇ ಗಳಿಸಿದವರು ಒಂದು ಕಡೆ ಇದ್ದರೆ, ಒಂದು

ಹೊತ್ತಿನ ಊಟಕ್ಕೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲದೇ ಬೀದಿ ಮೇಲೆ ಮಲಗುವ ಅದೇಷ್ಟೋ ಕೋಟಿ ಜನ ಇದ್ದಾರೆ. ಊಟ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಕರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಸರತ್ತು ಮಾಡುವವರು ಒಂದು ಕಡೆ, ಊಟಕ್ಕಾಗಿ ದಿನಗಟ್ಟಲೇ ದುಡಿಮೆ ಮಾಡಿದರೂ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ತುಂಬದಷ್ಟು ಕೂಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ.

ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ, ಬಲಾಡ್ಯರು ಭೂಮಿ ಒಡೆತನದಂತಹ ಹೊಣೆಯನ್ನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಹುತೇಕ ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ಕೇವಲ ಯಾಚಕರಂತೆ ಬದುಕುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ. ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ, ರಾಜಕೀಯದ ಅವಕಾಶಗಳು ಯಾವುದೇ ತಾರತಮ್ಯತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬದುಕಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲದೆ ದುಡಿದು ತಿನ್ನುವ ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಭೂಮಿ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಶತಮಾನೋತ್ಸವ ಸಮೀಪಿಸಿದರು ವಲಸೆ ಹೋಗುವುದು ತಪ್ಪಿಲ್ಲ ಇನ್ನೂ ಕೂಡ ಅಸಮಾನತೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಜನರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿದೆ ಹೊರತು ಬಡವರ ದೀನ ದಲಿತರ, ಮಹಿಳೆಯರ, ಭೂರಹಿತ ಕೃಷಿಕರ ಮತ್ತು ವಲಸೆ ಹರಸಿ ಬದುಕುತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ಪ್ರತಿಕೂಲವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯ ಒಂದರಷ್ಟು ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಭೂಮಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಭೂಮಿ ಇರುವ ಮೂರನೆಯ ಎರಡರಷ್ಟು ಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ಶೇ.78 ರಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಒಂದರಿಂದ ಎರಡು ಎಕರೆಯಷ್ಟು ಭೂಮಿ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಒಟ್ಟು ಹಿಡುವಳಿಯ ಶೇ.35 ರಿಂದ 40ರಷ್ಟು ಶೇ.75 ರಷ್ಟಿರುವ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರಲ್ಲಿದೆ. ಉಳಿದ ಶೇ.60ರಷ್ಟು ಭೂಮಿ ಶೇ.25 ರಷ್ಟಿರುವ ಮಧ್ಯಮ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡ ಹಿಡುವಳಿದಾರರಲ್ಲಿದೆ. ನಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರ, ಉದ್ಯಮಗಳೆಲ್ಲ ಬಹುತೇಕ ಅಸಂಘಟಿತ ವಲಯದಲ್ಲಿವೆ. ಅಂದರೆ ಈ ವಲಯ ಸರಕಾರದ ಯಾವುದೇ ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಭೂರಹಿತರು ವಲಸೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಉಳಿತಾಯ ಅಥವಾ ಹೆಚ್ಚು ಬಡ್ಡಿಗೆ ಸಾಲ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮದೇ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳು ನೀಡುವ ಸಾಲದ ಶೇ.20ರಷ್ಟು ಕೂಡ ಇವರಿಗೆ ತಲುಪುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಹಣಕಾಸಿನ ಬಹುಭಾಗವನ್ನು ಅತ್ಯಲ್ಪ ಪ್ರಮಾಣದ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಪಾರ, ಉದ್ಯಮಗಳು ಪಡೆಯುತ್ತಿವೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಆರ್ಥಿಕ ಅಸಮಾನತೆ

ಮತ್ತು ಉಳ್ಳವರು, ಇಲ್ಲದವರು ವರ್ಗಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿವೆ. ಜಾಗತಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ವರದಿ (2014) ಪ್ರಕಾರ 2000ದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಶೇ.1ರಷ್ಟು ಶ್ರೀಮಂತರು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತಿನ ಶೇ.37ರಷ್ಟು ಹೊಂದಿದ್ದರು. 2014ರಲ್ಲಿ ಇದೇ ಶ್ರೀಮಂತರು ಹೊಂದಿರುವ ಸಂಪತ್ತಿನ ಪ್ರಮಾಣ ಶೇ.49ಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ಶೇ.10 ರಷ್ಟಿರುವ ಅನುಕೂಲಸ್ಥರು 2000ದಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತಿನ ಶೇ.60 ರಷ್ಟನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು. 2014ರಲ್ಲಿ ಇವರು ಹೊಂದಿರುವ ಸಂಪತ್ತಿನ ಪ್ರಮಾಣ ಶೇ.74ಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ಉಳಿದ ಶೇ.90ರಷ್ಟು ಜನರು ಶೇ.25 ರಷ್ಟು ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದರೆ ಬಹುತೇಕ ಈ ದೇಶದ 90ರಷ್ಟು ಇರುವ ಜನರು ಭೂಮಿಯ ಒಡೆತನ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಇವರಿಗೆ ಸಿಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಕೇವಲ ಆರ್ಥಿಕ ಅಸಮಾನತೆಯಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಧಾರ್ಮಿಕತೆಯಿಂದಾಗಿ ಭೂರಹಿತ ಕೃಷಿಕರು ತೀರಾ ಸಂಕಷ್ಟವನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರವು ಭೂರಹಿತ ಕೃಷಿ ದುಡಿಮೆಗಾರರು ಅನುಭವಿಸುವ ಯಾತನೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅರವತ್ತು ಎಪ್ಪತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಕಲ್ಪನೆ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಉಳುವವನೇ ಹೊಲದೊಡೆಯನಾಗುವುದು ಅಥವಾ ನಿಜವಾಗಿ ಕೃಷಿ ಮಾಡುವವನೇ ಭೂಮಿಯ ಮಾಲೀಕನಾಗುವುದು ಭೂಸುಧಾರಣೆಯ ಉದ್ದೇಶ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರವು ಸಹ ಡಿ.ದೇವರಾಜ ಅರಸು ಅವರು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಇದ್ದಾಗ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಭೂಸುಧಾರಣೆ ನಡೆಯಿತು. ಅದು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ದಕ್ಷಿಣ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಡೆದರೆ, ಹೈದ್ರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕ ಅಥವಾ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಅದರ ಪ್ರಮಾಣ ತೀರಾ ಕನಿಷ್ಠ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದೆ. ಯಾಕೆ ಈ ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಕಾಯ್ದೆ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ ಅಂದರೆ ಬಹುತೇಕ ಶ್ರೀಮಂತರು, ಭೂಮಾಲೀಕರು ಸರ್ಕಾರದ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಡ ಹಾಕಿದ್ದು ಮತ್ತು ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಸಹ ಅತ್ಯಧಿಕ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಸುಧಾರಣೆಯೂ ಅಷ್ಟೊಂದು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಭೂಮಿಯಿಲ್ಲದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ವಲಸೆ ಹೋಗುವುದು, ಗುಳೆ ಹೋಗುವುದು ಸರ್ವೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯ ಹಿಡುವಳಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಶೇ.60 ರಿಂದ 70ರಷ್ಟು ಭೂಮಿಯ ಒಡೆತನ ಒಕ್ಕಲಿಗರ ಮತ್ತು ಲಿಂಗಾಯತರ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿದೆ. ಅಷ್ಟೇಅಲ್ಲ ಜಮೀನ್ದಾರಿಕೆ ಇನ್ನೂ ಜೀವಂತವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಭೂಮಿ ಹಕ್ಕಿನಿಂದ ದೂರ ಉಳಿದ ಜನಾಂಗಗಳು ಇಂದು ದಿನಗೂಲಿಯಂತೆ, ಅರೆಗುತ್ತಿಗೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು

ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬದುಕು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ದೊರೆಯದೇ ಇದ್ದಾಗ ಬೇರೊಂದು ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ವಲಸೆ ಹೋಗುವುದು ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ವಲಸೆ ಅನ್ನುವುದು ಮಾನವನ ಹುಟ್ಟಿನೊಂದಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಅದು ಹೊಟ್ಟೆಗಾಗಿ ವಲಸೆ ಆಗಿರಬಹುದು, ಅನ್ನಕ್ಕಾಗಿ, ನೀರಿಗಾಗಿ, ಹವಾಮಾನಕ್ಕಾಗಿ, ಅಸ್ವಶ್ರತೆಗಾಗಿ, ಅವಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ಮುಂತಾದ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ವಲಸೆಯು ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿದೆ. ಅಲೀಸ್ ರೋಬಿನ್ಸ್ ಅವರು 'ದ ಇನ್‌ಕ್ರಿಡಿಯೆಬಲ್ ಹ್ಯೂಮನ್ ಜರ್ನಿ'ಯ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ವಲಸೆಯು ಪ್ರಕೃತಿದತ್ತವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಲಸೆಯು ಕೇವಲ ಭೂರಹಿತರು, ದುಡಿಮೆಗಾರರು, ಅಷ್ಟೇ ವಲಸೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಜನರು ವಲಸೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ನೆಲೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು, ಭೂಮಿಯಿಲ್ಲದೆ ಋತುಮಾನದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದಿನಗೂಲಿಯಂತೆ ದುಡಿದು, ಋತುಮಾನ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಹೋಗಿ ದುಡಿದುಕೊಂಡು ಬರುವವರ ಸಂಕಷ್ಟವನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ವಲಸೆಯ ಸ್ವರೂಪ:

ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿಯೇ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ರಾಂತಿಯು ನಡೆಯಿತು. ಈ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ರಾಂತಿಯು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯಮಿಗಾರರು ಜನರನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ತಮಗೆ ಇಷ್ಟ ಬಂದಂತೆ ಮತ್ತು ಮನಸೋ ಇಚ್ಛೆ ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಹುತೇಕ ದುಡಿಮೆಗಾರರು, ಕಾರ್ಮಿಕರು, ಉದ್ದಿಮೆದಾರರಿಂದ ಭೂಮಾಲೀಕರ ಶೋಷಣೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಓಡಿ ಬಂದವರು. ಹದಿಮೂರರಿಂದ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆ ದುಡಿಮೆ, ಹೊತ್ತುಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ, ಮೂರು ಒಪ್ಪತ್ತಿನ ಊಟಕ್ಕೂ ಸಾಲದ ಕೂಲಿ, ಕೊಳಗೇರಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮನೆ, ಆರೋಗ್ಯ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಯಾವುದೇ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿಲ್ಲದ ದುಡಿಮೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಗತಿಗಳು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾವು ದುಡಿಯುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳು ಅಳಲೇಬಾರದು, ಮಲಗಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಫೀಮು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುವಷ್ಟು ತಿನ್ನಲು ಕೂಲಿ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಸಿವಾದಗಲೆಲ್ಲ ತಾವು ಕೂಡ ಅಫೀಮು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ರಾಂತಿಯು ಸಹ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶೋಷಣೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿತು. ಜನರು ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಉತ್ತಮ ಜೀವನ ನಿರ್ವಹಣೆಗಾಗಿ ಮತ್ತೇ ವಲಸೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಗುಳೆ ಹೋಗುವುದು ಅಥವಾ ವಲಸೆ ಹೋಗುವುದಂದರೆ ತಾವಿದ್ದ ಪ್ರದೇಶದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಊರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ದೊರೆಯದೆ ಇದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೊಂದು ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಹರಸಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ವಲಸೆ ಎಂದು ಪರಿಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ವಲಸೆಯನ್ನು ಒಂದು, ಆಂತರಿಕ ವಲಸೆ ಎರಡನೆಯದು ಬಾಹ್ಯ ವಲಸೆ, ಮೂರನೆಯದು ರಿಟರ್ನವಲಸೆ ನಾಲ್ಕನೆಯದು ಶಾಶ್ವತ ವಲಸೆ ಕೊನೆಯದು ಕಾಲೋಚಿತ ವಲಸೆಯೆಂದು ವಿಂಗಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ಐದು ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ವಲಸೆಯು ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಲ್ಲೇ ಬಂದಿದೆ. ಭೂರಹಿತರಿಗೆ ವಲಸೆಯು ನಿರಂತರವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ಜನರು ಕೆಲಸವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಪಕ್ಕದ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಬೇರೊಂದು ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೆಲವರು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ವೃದ್ಧ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಇವರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ದೊರೆಯದೆ ಮುಂದೆ ಇವರು ಕೂಡ ವಲಸೆಯನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ವಯೋವೃದ್ಧರು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಕಟಗಳನ್ನು ನುಂಗಿಕೊಂಡು ಬದುಕುವ ಯಾತನೆಯ ಜೀವನ ಈ ವಲಸೆಯಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ವಲಸೆ ಹೋದವರು ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿದರೆ ದೊಡ್ಡ ನರಕವೆ ನಿರ್ಮಾಣವಾದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ವಸತಿ, ನೀರು, ಅನ್ಯಮೌಲ್ಯ, ಗಾಳಿ, ಬೆಳಕು ಮೂಲಭೂತ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವರು ಬದುಕಿಗಾಗಿ ನಡೆಸುವ ದೊಡ್ಡ ಹೋರಾಟ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಮೂಕ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯಾಗಿ ಅವಸಾನಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ವಲಸೆ ಹೋಗುವ ಜಿಲ್ಲೆಗಳೆಂದರೆ ಅದು ಹೈದ್ರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು. ಇಂದು ಹೈದ್ರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕವನ್ನು ಕಲ್ಯಾಣ ಕರ್ನಾಟಕವೆಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಸರಕಾರ ಮಾಡಿದ ನಾಮಕರಣವೇನು ಬಹು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿನ ಜನರ ಗುಳೆ ತಪ್ಪಿಸುವುದು, ಅವರ ಬದುಕನ್ನು ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾಡುವುದು ಅಥವಾ ನಂಬುಂಡಪ್ಪನವರ ವರದಿಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬರೀ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಮೊಸರು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಬಿಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸರಕಾರಗಳಿಗೆ ನಾಚಿಕೆ, ಮಾನಮಾರ್ಯದೆ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ.

ಈ ಕಲ್ಯಾಣ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ವಲಸೆ ಹೋಗುವ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಾದ, ರಾಯಚೂರು, ಯಾದಗಿರಿ, ಕೊಪ್ಪಳ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬೀದರ್, ಕಲಬುರಗಿ, ಬಳ್ಳಾರಿ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಿದೆ. ಈ ಭಾಗದ ಬಹುತೇಕ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ಋತುಮಾನವನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿದರೆ, ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 7-8 ತಿಂಗಳು ವಲಸೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಟಿ.ಆರ್.ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಅವರ 'ಧರೆ ಹತ್ತಿ ಉರಿದರೆ' ಪ್ರಚಲಿತ ಕರ್ನಾಟಕದ ಬರಹಗಳು ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಬರೆಯುವುದೆಂದರೆ ಅದು ಬರೀ ದುಸ್ಥಿತಿಯ ಗಾಢೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದು ಗೋಳಿನ ಕಥೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ 27 ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಪೈಕಿ ಅತ್ಯಂತ ಹಿಂದುಳಿದ ಜಿಲ್ಲೆ ರಾಯಚೂರು ಎಂದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಏನನ್ನು ಹೇಳಿದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಅನ್ನುವುದು ಇಲ್ಲಿ ಜನರ ಪಾಲಿಗೆ ಕನಸಿನ ಗಂಟಾಗಿದೆ. ಅದು ಅವರಿಗೆ ಸಿಗವೊಲ್ಲದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಬೆವರು ಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಕಣ್ಣೀರು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ರಕ್ತ ಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಜನರ ಬದುಕು ಹಸನಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿವೆ ಅಂತ ಅಲ್ಲ. ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆ ತೀರಾ ಹಿಂದುಳಿದ ಮತ್ತು ವಲಸೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಯಾವ ಸೂಚಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸ್ಥಾನ 27ನೇ ಸ್ಥಾನವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಕಥೆಗಾರರು ಸಹ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಬರಗಾಲದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಯನ್ನು ಕಥೆಗಳ ಮೂಲಕ ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿಂದ ವಂಚನೆ:

ಭೂರಹಿತರು, ದೀನ ದಲಿತರು, ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗಗಳು ಬಹುತೇಕ ವಲಸೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುವುದರಿಂದ ಸಾಕ್ಷರವಂತರಾಗುವುದು ದುರ್ಲಭವಾದದ್ದು. ಇವರ ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು, ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವರ್ಷ ಅಥವಾ ಪ್ರವೇಶದ ಅವಧಿಯ ನಡುವೆ ಅಥವಾ ಮುಗಿದಿರುವುದರಿಂದ ಇವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕೀಲಿ ಕೈ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರದಿಂದ ವಲಸಿಗರ ಮಕ್ಕಳು ದೂರನೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಜೀವನ ಪರ್ಯಾಯಂತ ಗುಳೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ನಾವು ನಿತ್ಯನಿರಂತರವಾಗಿ ನೋಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬರೆಯುತ್ತಲೇ

ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ವಲಸೆ ಹೋಗುವವರು ಅಲ್ಲಿನ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಅನಾಥರಂತೆ ಜೀವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಮಾಲೀಕರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು. ಅವರು ನೀಡುವ ವಸತಿ, ನೀರು, ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳ ಕಳಪೆಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಪ್ರಶ್ನಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಅನ್ನುವುದು ಮರೀಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಿಕ್ಕಿರು, ಇವರಿಗೆ ಮಾಲೀಕರಿಂದ, ಮಧ್ಯವರ್ತಿಗಳಿಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಕೆಲಸ, ಕೂಲಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಭಾರತ ದೇಶಕ್ಕೆ 1947 ಅಗಸ್ಟ್ 15ರಂದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಅದು ಯಾರಿಗೆ ಅಂತ ನೋಡಿದಾಗ, ಭೂಮಾಲೀಕರಿಗೆ, ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರಿಗೆ, ಮತಾಧೀಶರಿಗೆ, ಭೂಗಳ್ಳರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಂತಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕೆಳಗಿನವರಿಗೆ, ಭೂರಹಿತರಿಗೆ, ದಲಿತರಿಗೆ, ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೆವರು ಹರಿಸಿ, ರಕ್ತ ಸುರಿಸಿ ದುಡಿಯುವರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಅಂದರೆ ಏನು? ಅನ್ನುವುದು ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದೆ. ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ನೋಡದಂತಹ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಸಮಾನತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ರಾಜರೋಷವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಜನರು ವಲಸೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಲು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರವು ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿ ಉದ್ಯೋಗ ಖಾತ್ರಿ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದೆ. ಇದರ ಸ್ಪಷ್ಟ ಉದ್ದೇಶ ಸ್ಥಳೀಯ ಜನರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಒದಗಿಸಿ, ಅವರ ಬದುಕಿಗೆ ಆಸರೆಯಾಗುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ವಲಸೆಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ತಡೆ ಹಿಡಿಯುವುದು. ಅವರನ್ನು ಮತ್ತು ಅವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಡುವುದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇದರ ಅನುಷ್ಠಾನ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಫಲಗೊಂಡಿದೆ ಅಂತ ನೋಡಿದರೆ ತೀರಾ ನಿರಾಸದಾಯವಾಗಿದೆ.

ಕರ್ನಾಟಕದ 2022-23ರ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ 27.87 ಲಕ್ಷ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಉದ್ಯೋಗ ಖಾತರಿ ಯೋಜನೆಯ ಫಲಾನುಭವಿ ಕುಟುಂಬಗಳು. 31,247 ಈ ಆರ್ಥಿಕ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 100 ದಿನಗಳ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿದವರು. ಕರ್ನಾಟಕ ಒಟ್ಟು ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಏಳು ಕೋಟಿ ಸಮೀಪಿದೆ. ಕೇವಲ 27.87 ಲಕ್ಷ ಕುಟುಂಬಗಳು ಮಾತ್ರ ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ 31,247 ಜನರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಕೇವಲ ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೇ ಹೊರತು ಕೂಲಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿನ ಪಂಚಾಯತ್‌ಗಳು ನೀಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಯಚೂರು

ಜಿಲ್ಲೆಯ ದೇವದುರ್ಗ ತಾಲ್ಲೂಕು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದ ಸಮಿತಿಯೊಂದು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ಅಧ್ಯಯನದ ವರದಿಯನ್ನು ನೀಡಿದೆ. 150 ಕೋಟಿ ಉದ್ಯೋಗ ಖಾತರಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳೆ ಹೊಡೆಯಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅದು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸಿದೆ. ಅಷ್ಟೇಯಲ್ಲ ಕೆಲವು ಪಂಚಾಯತ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಅಮಾನತು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿ ಉದ್ಯೋಗ ಖಾತರಿ ಯೋಜನೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಫಲವಾಗುತ್ತಿದೆ. ವಲಸೆಯನ್ನು ತಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಆದ್ಯತೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ದುಡಿಯುವ ಜನರಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಕೂಲಿ ಸಂದಾಯವಾಗುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ವಲಸೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ತಡೆಗಟ್ಟಬಹುದು. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಬಲ್ಯಾಡರಲ್ಲೇ ಮಡುಗಟ್ಟಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿರುವ ಭೂ ಒಡೆತನ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತಿನ ಒಡೆತನ ಅದು ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲಾ ಜನರಿಗೆ ದಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಸರ್ಕಾರಗಳ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಹೊಣೆಯಾಗಿದೆ.

ಉದ್ಯೋಗ ಖಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 100 ದಿನ ಕೆಲಸ ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ವಲಸೆಯನ್ನು ಹಾಗೂ ಭೂರಹಿತ ದುಡಿಮೆಗಾರರ ಬವಣೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು 200 ದಿನಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೂಲಿ ಪಾವತಿಯಾಗುವಂತೆ ಸರ್ಕಾರ ವಿಶೇಷ ನಿಗವಹಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಿರುವ ಕೂಲಿ ದಿನಕ್ಕೆ 316ರೂ ಇದ್ದದನ್ನು 400ರೂ ದಿಂದ 500ರವರೆಗೆ ನಿಗದಿಪಡಿಸಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ವಲಸೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಬಹುದು. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೇವಲ ದೊಡ್ಡವರನ್ನು ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುವುದಲ್ಲ. ಸಣ್ಣದು, ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಅದರ ಆದ್ಯತೆಯ ನೆಲೆಯಿಂದ ಪರಿಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ನಿಜವಾದ ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತು ಜನರೇ ವಿನಾ ಚಂದ್ರಯಾನ ಹಾರಿಸುವುದಲ್ಲ, ಚತುಷ್ಟಥ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲ, ವಿಶೇಷ ಆರ್ಥಿಕ ವಲಯವಲ್ಲ ಅದು ನೇರವಾಗಿ ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತುಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವವರ, ಮಹಿಳೆಯರ, ಭೂರಹಿತರ ಪರವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟುದಿನ, ವರ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಬಡತನದಲ್ಲಿ, ವಲಸೆಯಲ್ಲಿ ದುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತೊಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಪ್ರಜ್ಞೆಪೂರ್ವಕ ನಡೆಯಬೇಕಾದದು ಮಾನವೀಯ ಗುಣವುಳ್ಳ ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜದ ಕರ್ತವ್ಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ಜನ್ ಬ್ರೆಮೆನ್. (1994). ವೇಜ್ ಹಂಟರ್ಸ್ ಅಂಡ್ ಗ್ಯಾದರರ್ಸ್. ಆಕ್ಸ್‌ಫರ್ಡ್ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ. ನವದೆಹಲಿ.
2. ಜನ್ ಬ್ರೆಮೆನ್. (1996). ಫೂಟ್‌ಲೂಸ್ ಲೇಬರ್: ವರ್ಕಿಂಗ್ ಇನ್ ಇಂಡಿಯಾ ಇನ್‌ಫಾರ್ಮಲ್ ಎಕೋನೊಮಿ. ಕೆಂಬ್ರಿಜ್ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ. ಲಂಡನ್.
3. ಅರ್ಜುನ್ ಸೇನ್ ಗುಪ್ತಾ. (2007). ರಿಪೋರ್ಟ್ ಆನ್ ದಿ ಕಂಡಿಷನ್ಸ್ ಆಫ್ ವರ್ಕ್ ಅಂಡ್ ಪ್ರಮೋಷನ್ ಆಫ್ ಲಬ್ಬಿವುಡ್ಸ್ ಇನ್ ದಿ ಅನ್‌ಅರ್ಗನೈಸಡ್ ಸೆಕ್ಟರ್. ನ್ಯೂಡೆಲ್ಲಿ.
4. ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಟಿ. ಆರ್. (2010). ಧರೆ ಹತ್ತಿ ಉರಿದರೆ (ಲೇ). ಪ್ರಚಲಿತ ಕರ್ನಾಟಕ ಕುರಿತ ಬರಹಗಳು. ಪಲ್ಲವ ಪ್ರಕಾಶನ. ಚನ್ನಪಟ್ಟಣ.
5. ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಟಿ. ಆರ್. (2012). ಕರ್ನಾಟಕ ಜನಗಣತಿ 2011. ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ. ಹಂಪಿ.
6. ಚಂದ್ರಪೂಜಾರಿ ಎಂ. (2018). ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪರಿಭಾಷೆ. ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ. ಹಂಪಿ.
7. ಜನಾರ್ದನ. (2012). ಭಿಕ್ಷುಕರ ಬದುಕು: ಒಂದು ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಅಧ್ಯಯನ. ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ. ಹಂಪಿ.
8. ಪ್ರಶಾಂತ್ ಎಚ್. ಡಿ. (2020). ಕೋವಿಡ್-19: ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಒಳಹೊರಗೂ. ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ. ಹಂಪಿ.